

riet kan anlægge Sag mod en Dommer, at han *forsættlig* har gjort sig skyldig i en Uretfærdighed. Maa jeg i den Anledning oplyse — hvad der for øvrigt vil være alle dem, som have fulgt med Sagen, bekendt —, at Assessor Finsen over for mig og over for en højtåret Kollega, Journalist Carl Muusmann, har erklæret — vi have refereret det enslydende i vore Blade —, at han, hvis han ikke havde været aldeles urokkelig sikker paa, at Alma Bondesen havde begaaet det Tyveri hos Fisker, som hun var beskyldt for, ikke vilde have straffet hende for Bedrageriet. Det har han altsaa erklæret over for to navngivne Mænd. Men desuden byggede Aktor for Højesteret hele sit Aktorat, som i Virkeligheden var et Defensorat for Assessor Finsen, derpaa og søgte at gøre det forstaaeligt, at Finsen kunde være bleven indviklet i den Vildfarelse, at Alma Bondesen havde begaaet dette Tyveri. Efter min Mening var der intet som helst, der talte derfor, tværtimod. Assessor Finsen støttede sig ene og alene paa Herskabets Forklaring, som viste sig at være unøjagtig, hvilket blev paataalt paa ret skarp Maade af Advokat Nellemann. Men det var Advokat Nellemann om at gøre at paavise dette, at netop fordi Assessor Finsen var overbevist om Tyverisigtelsens Rigtighed, fældede han Dommen i denne lille ubetydelige Bedragerisag om de 3 Kr., som viste sig ikke at være 3 Kr., men kun 2 Kr. 8 Øre, og som viste sig slet ikke at være noget Bedrageri. Assessor Finsen har her begaaet Uretfærdighed, det er ganske aabenbart. Højesteret har kuld-kastet Bedrageridommen, tilkendt den dømte Erstatning og understøttet en Misbilligelse af Dommerens Protokolltilførsel. Man kan gaa videre og sige: Er der ikke noget, som tyder paa, at denne Straffedom i Bedragerisagen har været forsættlig? Hr. Finsen har selv erklæret, og hans Forsvarer for Højesteret, Aktor i Sagen, erklærer, at det netop var, fordi han ansaa Alma for skyldig i Tyveriet, at han dømte hende for Bedrageri. Her foreligger altsaa det, som man kalder en Juristhævn. Forhørshommeren bliver irriteret over, at han ikke kan faa Inkvisiten til at bekende, og i denne irriterede Stemning gennem-søger han hele den sigtedes Fortid og finder endelig et Punkt, hvor han haaber at kunne faa anbragt en Straf over hende. Det lykkes ham dog ikke. Det viser sig umuligt for ham, medmindre han indfører i Protokollen en urigtig Forklaring, en Forklaring, som hun ikke har afgivet.

Han skaber altsaa et Bedrageri, som ikke foreligger, for at faa hende straffet, fordi han er irriteret over, at han ikke kan faa hende straffet i den Sag, som hun er anklaget for, og hvor det senere viser sig, at hun slet ikke har begaaet noget. Assessor Finsen lader Alma forklare med en juridisk Spidsfindighed og Eyne til juridisk Distinktion, der er ganske forbavsende, at hun *svigagtig* har tilegnet sig og forbrugt disse 3 Kr. Man tænke sig en lille Tjenestepige paa en Snes Aar, som forklarer, at hun har gjort sig skyldig i et Forhold, som netop er af den Natur, at hun kan straffes efter en bestemt Paragraf, og ved sin Forklaring nøjagtig udelukke, at en anden Paragraf kommer til Anvendelse. Det forekommer mig, at der her foreligger et Forhold, som maa gøre det fuldstændig berettiget, om Justitsministeren tog det Spørgsmaal op til nøje Overvejelse, om der ikke var Grund til Sagsanlæg imod Assessor Finsen paa Grundlag af vor Straffelovs Bestemmelser. I alt Fald har det forundret Offentligheden, at Justitsministeren ikke straks har henvendt sig til sin Kollega Finansministeren og har anmodet ham om paa Statskassens Vegne at kræve de udbetalte 1,000 Kr. af Assessor Finsen. Der foreligger nemlig her en Lovbestemmelse, der forekommer mig at være ganske utvetydig og at indeholde næsten en Pligt for Regeringen til at skride ind. I § 7 af Lov om Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsfængsel hedder det, at Statskassen „har Regres til den vedkommende Dommer, for saa vidt han derved har gjort sig skyldig i Misbrug af Embedsmyndighed, Skødesløshed eller andet uforsvarligt Forhold.“ Højesteret har slaaet fast, at Assessor Finsen har gjort sig skyldig i noget, der *allermindst* kan stemples som Skødesløshed, nemlig i, som det hedder i Højesteretsdommen, „en med de virkelige Forhold stridende, unøjagtig Protokolltilførsel“. Statskassen har altsaa Regres. Disse 1,000 Kr., som Statskassen har maattet udbetale i to Gange — 500 Kr. for de 3 Maaneders uforskyldt Vare-tægtsarrest i Tyverisagen og 500 Kr. for den uretfærdige Dom i Bedragerisagen — er det Assessor Finsens Pligt at betale. Statskassen har Regres til ham, og jeg tror, det vilde være meget heldigt, om det blev Praksis, at i Tilfælde, hvor der ikendes saadanne Erstatningsbeløb, var Justitsministeriet nøje paa sin Post og undersøgte Sagen, saa at der i alle Tilfælde, hvor § 7 kunde anvendes, blev skredet ind mod vedkommende Dommer. Jeg